Bayer Zsolt: Make love, not war!

2022 november 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az amerikai kormány atomfegyver-arzenált telepít Európába – vajon miért?

Kezdjünk egy idézettel: „Mint a Politico is felhívja a figyelmet, a brüsszeli ülésen tett bejelentés napokkal azel?tt történt, hogy a NATO megkezdte a Steadfast Noon néven ismert éves nukleáris gyakorlatát, szerdán pedig Oroszország tartott egy nukleáris gyakorlatot, mely során azt gyakorolták, milyen lenne, ha Oroszországot érné nukleáris csapás, és erre ellencsapással reagálnának.”

A Mandineren olvasom mindezt, szombat este van, bort sem nyitok, borzadok.

’78 vagy ’79 lehetett, ki emlékszik már erre pontosan... De a Vörös Csillag mozira határozottan emlékszem, és a Lenin körútra is, hát még Tóth Zsuzsira, a legjobb csaj volt a gimiben, de lehet, hogy a kerületben, vele mentem a Vörös Csillagba, a Hairt néztük, „I got life, mother / I got laughs, sister / I got freedom, brother / I got good times man – és Berger az asztalon, „We starve, look at one another short of breath / Walking proudly in our winter coats / Wearing smells from laboratories / Facing a dying nation of moving paper fantasy / Listening for the new told lies” – és Berger masírozik a repül?gép gyomrába, a kett? között pedig „Sodomy / Fellatio / Cunnilingus / Pederasty / Father, why do these words sound so nasty?” – ugyanis mégis csak Tóth Zsuzsi kezét szerettem volna mindennél jobban megfogni a sötétben, hogy aztán majd hátha mást is sikerül...

No és persze a The Wall. Hetekig fordítgattuk a szövegkönyvet, hetek alatt többet tanultunk angolul, mint akárhány év alatt a magánórákon vagy a suliban, „There is no pain you are receding / A distant ship smoke on the horizon / You are only coming through in waves / Your lips move but I can’t hear what you’re saying” – és tényleg.

Hidegháború volt.

És hideg virsli, meleg sör – a Kádár-rendszer nagy találmánya. És Vörös Csillag és Lenin körút és Marx tér és világnézetünk alapjai, na, azok aztán voltak, „A kocsmában, ott van a nagy élet, / Tompulnak az agyak, élesek a kések, / S?r? a leveg? az olcsó sör szagától, / Eleged van már e kib…szott világból” – és a Keleti Károly utcában a Pilseniben nem kérik el a személyit, amúgy pedig: „Helló baby, én azt hiszem, baj van! / Szúrj belém egy utolsót halkan! / Ugrálni akarok, vadul ugrálni, / A nyomorult mennyeket akarom látni! […] Mocskos id?k, szeretned kéne, / A jöv? itt van és sose lesz vége! / Mocskos id?k a sarokba bújva! / Bárhogy is volt, kezdjük újra!”

Hidegháború volt.

Úgy gy?löltük a Szovjetuniót, mint a sz…rt. És e kib…ott világ összes kib…ott párttitkárát és pártmuftiját, a büdös szájú munkás?röket és önkéntes rend?röket, és Utas és holdvilágot játszottunk és Gubbióba készültünk szerzetesnek vagy az NSZK-ba akárminek, vagy „Azt mondd meg nékem, hol lesz majd lakóhelyünk / Maradunk itt, vagy egyszer majd továbbmegyünk? / Itt van a város, vagyunk lakói / Maradunk itt, neve is van: Budapest” – és maradtunk aztán, és kád szélén, súrolókefével avattuk be a farmerunkat, a János-kórház illetékes rendel?jébe jártunk, mert az „endékás” csajok nem kívánt következményeket is hoztak nekünk nagy szeretettel a Balatonra.

És azt álmodtuk, hogy egyszer majd nem ez lesz és nem így lesz, egyszer majd mi is szabadok leszünk. És aztán elvittek katonának. Az csak nagyon nehezen hasonlított a szabadságra.

Pontonos hidász lettem Ercsiben, vagy mosogattam, vagy sz…rt pucoltam, vagy Bendzsák Gyula alezredes elvtársat vittem haza a HEMO-ból, ahol estére úgy berúgott, hogy behugyozott, és arra gondoltunk, milyen lenne, ha ezen a hugyosjózsin múlna az életünk, miközben megtámadnánk az osztrák hegyivadászokat, mert valamilyen rejtélyes oknál fogva nekünk állandóan szerencsétlen osztrák hegyivadászok jutottak.

És én, és mi látatlanban is imádtuk az összes osztrák hegyivadászt. Csak azért, mert osztrákok voltak. Mindenkit szerettünk látatlanban, aki t?lünk nyugatra volt.

„Minket a tánczene-szó, valami »I love you so« hozott össze. / Valami dal, amibe azt magyaráztuk mi bele, / hogy du-bi-du-bap-da-di-bi-bu-bu-bap-du-bom / Óh, az az énekes bármir?l énekelt, / úgy tudtuk róla mi, hogy jobb ?, mint mi vagyunk. / Hogy az ? élete sokkal többet ér, mint mi vagyunk. / És mi most itt vagyunk, és amit mi tudunk / és mi belénk szorult, nem tudjuk magyarul, / s nincsen megírva az angolul.”

Talán ezért. Ezért is…

S aztán kitört.

A szabadság. És részese lett az összes kib…szott párttitkár és pártmufti, a büdös szájú munkás?r és az önkéntes rend?r. Kicsit sárga, kicsit savanyú, de a miénk. A mi szabadságunk. És nem kellett bemutatnunk a személyinket soha többé, egyetlen kocsmában sem. Azt gondoltuk, a hidegháborúnak vége. S hogy Fukuyama egy zseni, s hogy majd „a hozzáért?, dolgozó nép okos gyülekezetében” hányjuk-vetjük meg száz bajunk.

Hát egy lósz…rt, mama.

De legalább abban biztosak voltunk, hogy háború nem lesz többé, se hideg se meleg, a „make love, not war” generációja ott Nyugaton legalább ezt elintézte akkor örökre, ez a sok hülye meg itt nem akar úgyse, se ereje, se hite nincsen hozzá.

Harminckét éve volt. Annyi még József Attilának is jutott. És minden illúziónk odalett.

Olvasom: „Mint a Politico is leírja, a B61 egy olyan atombombacsalád, amelyet el?ször az 1960-as évek elején fejlesztettek ki, és amelyet kezdetben Nevadában föld alatti nukleáris kísérletek során mutattak be. Az évtizedek során tucatnyi változatot fejlesztettek ki, és a legtöbbet azóta leszerelték. Eközben a NATO honlapja szerint nem csak hasonló fegyverekkel fejezik ki szolidaritásukat a katonai szövetség keleti szárnya iránt: több hajót, repül?gépet és katonát is küldtek az utóbbi id?ben a Balti-tengert?l a déli Fekete-tengerig.”

Itt van. Itt van megint. Hidegháború, s majdnem forró már. Minden kretén kardot rántott, egyre nagyobbakat mond, jönnek-mennek az atomfegyverek, olyan az egész már, mint a pisztoly a színpadon: az utolsó felvonás végén el kell sülnie. Aki pedig a békér?l beszél, hát annak vége van.

„Oly korban éltem én e földön, / mikor az ember úgy elaljasult, / hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra, / s míg balhitekben hitt s tajtékzott téveteg, / befonták életét vad kényszerképzetek. Oly korban éltem én e földön, / mikor besúgni érdem volt s a gyilkos, / az áruló, a rabló volt a h?s, – / s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest, / már azt is gy?lölték, akár a pestisest.”

Tegye föl a kezét, aki akár csak öt éve gondolta volna, hogy ez újra elkövetkezik! De elkövetkezett. „Nincs középút, nézzél szét, felszedték az út közepét.” Hozzátok, csak hozzátok a B61-es atombombacsaládot, ?k meg majd hozzák a másik irányból a magukét, a „make love, not war” generációjának gyerekei meg tapsikolnak hozzá, nekünk meg egyre távolabbról, egyre halkabban, egyre hiteltelenebbül szól a megvénült, elhülyült próféták hajdani dala, amely szerint „Ha én utca volnék, mindig tiszta lennék, / Minden áldott este fényben megfürödnék, / És ha egyszer rajtam lánckerék taposna, / Alattam a föld is sírva beomolna.” De nem omlik be, ugyebár… S a másikkal is baj van: „Ha én zászló volnék, sohasem lobognék, / Mindenféle szélnek haragosa lennék, / Akkor lennék boldog, ha kifeszítenének, / S nem lennék játéka mindenféle szélnek.”

Akkor, amikor még azt hittük, ez tényleg jelent valamit, ti mind a keleti szél játékszerei voltatok. Most a nyugati szél játékszerei vagytok. Önfeladás, s…ggnyalás mint lelki igény. Mármint a tiétek. Csúnyán átvertetek.

Ami pedig közeledni látszik, sokkal fenyeget?bb ám, mint Bendzsák Gyula alezredes elvtárs húgyfoltos alsója. De ti csak tapsikoljatok!

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló